

õppijid iggalt poolt kokko tulli. Agga üks armastas ja aus-
tas tedda, teina õppetus olli wäggerw ja üks sõna üllemelt.
Weel olli teina muuk, ja kandis teina mugu riet. Nüid
juhtus ka, mis Luther jo aamugi kui sedda kõige sure-
mat õnne siin ilmas endalle olli sowinud, et tedda
1510 oma flostri ja mugide tallitussel Roma linna
papisti jure läkitati. Kui üppas rõmo pärrast selle
ülle teina südda, sedda pühha issa ennast nähha sada,
sedda pühha paika, kos otsato rahhu ja selgus seisab
ja otsato õnne, mis üksford need waggad taewas näg-
gema sawad. Täis ütlematta õnne astus teina oma reisi
peale, ja ta ing ei jõudnud enam sedda aega ärra odata,
kos ta üksford pärrale saaks. Siin kaugel pühhaist issast
ollid need preestrid ja mugid kaunikeste lustilissed olud,
pordiku ellu ellajad, jodikud, tüllipiddajad, prassijad,
petjad, prüskajad ja otsato laisa ello sees; agga te
peal, midda liggemalle Luther Roma pole sai, mis
eakene tuhhat wersta teina ello kohha poolt kandis,
sedda kirjumaiks läks se luggu; seal olli se pühha fer-
riku rahwafene weel ullem. Luther wõngutas pead,
wabbandas agga ifka sedda asja ja ütles isse endalle:
Roma linnas, seal, seal on tdest üks opis te ne luggu,
se pühha issa enda ümber ja temma au selgusse
sees. Agga kui langes teina südda ja lastus teina
austamine selle pühha issa wasto, kui ta seal isse oma
silмага näggi, mis äbbematta ello ferd seal peti. Se
pühha issafene isse prassis ja prüskas igga pääw, naer
ja Jumala teotus ferrikus olli iggapäwane tutwa asst,

13
mis ülle enam fegi ei ehmatanud; preestrid ja mugid
lobbifessid ferrikus ramatuttest Laddina feli rahwalle ette,
mis sedda seelt ei mõisnud, ette, mis tahtsid, rutto ja
sure pörrinaga, et aegfaste oma tüffidega walmis
saaksid, ja rahwas jäi pimedaks ja sõggedaks, kui iggal
pool, kos mõistust ei walguustata. Luther reisis nüid
taggast ja kandis ühte jalla aigust oma süddames
selle ülle, mis ta kōik näinud ja kuulnud olli. Agga
friski olli ta rõmus, et ta Roma linna näinud olli.
Koddo fades wallitseji tedda ka oma linna ferriko
õpperajjaks, ja kuulti nüid teina eält ka kantsli pealt
rahwa walguustussels, kui tedda enne uniuersitāti õp-
perusse toli pealt kuulnud olli. Weel olli teina papst
ülle wait; sest kes tohtis ühhe wallitsejja wasto üllefs-
tõnsta, kelle ees seford weel feisrid ja kuuningad wär-
rifessid, ja kelle jõus au ja wäggi siin ma peal seisis.
Agga wiist küssib siin jo mind mo luggeja, mis olli siis se
asst, mis läbbi se papst nõnda fange ja wäggerw olli; kas
ollid siis teinal ka needsamad pigad ja mõdegad käes, oma
waenlast mahha sorgata ja lüua, kui ilmlifku wallitsejatel,
kellel wäed walmis seiswad? Ei sedda kü, agga, mo sõb-
ber, se papst wäggi olli weel surem ja kangem, se olli se
rahwa sõggedus, mis ei selletanud nähha, mis õige, ehk
mis kõwwer olleks. Kui fegi ei tahtnud sõna kuulda, siis
wiffas ta teinale kohhe oma pühha needmist kaela. Ja
parrako Jumal sedda, sedda se luggu trehwis. Sedda
enam ei laulatud, kui ta tahtis abbi ello sisse minna,
sellele ei antud pühha laua ossa, ei lastud tedda ferriko,